

ένα κομμάτι—επαίξα στα νιάτα μου καλούτσικα—και τὰ λουλούδια, και τὰ κομψοδέματα, έπεσαν άπάνω μου βροχή. Οι μάσκες με περιόρανε πολύ, κ' είχα άρχισει, πράγματι, να ντρέπομαι λιγάκι. "Ημουν ξαναμμένη άπ' τὸ παίξιμο—ό χορός δὲ με τραβούσε και πολύ—κ' έβγα άέρα, θυμάρια, με μιά βενταλία—χρυσή και κόκκινη, κ' αυτό τὸ θυμάρια—πού βρήκα εκεί δίπλα, άρμυρνήν.

"Έξωρα, μού παρουσιάστηκε ένας πειροσός, πού δὲν τὸν είχα δει ὡς τότε μέσ' στη σάλα. Φορούσε μισή μαύρη μάσκα. Είχα πάντα φοβερή άδυναμία γιά τὰ ρούχα τού πειροσού. "Ηρθε κοντά μου, και με κοίταξε στά μάτια. "Ένα χνουδι μαύρο, άπαλό, έσκασε μόλις άπάνω άπό δύο χείλη λεπτά και ντροπαλά. Δέ μου μιλούσε. "Όταν τὸ κοίταγμα τού τὸ επίμονο άρχισε νά με στενοχωρεί, θέλησα νά φύγω—άλλά μού έκαμ' ένα κίνημα τόσο ίκεταινικό—ένα μικρό κίνημα άπλό και συμπληθικό—κ' αυτό τὸ κίνημα με κάρφωσε στη θέση μου... Τὸν ρώτησα, με νόημα, τί θέλει. Τὰ δύο τὸν χείλη, τὰ ένιωθα νά τρέμουν έλαφρά. Δέ μούδωσε άπάντησιν. "Έξακολουθούσε μοναχά νά με κοιτάζει. "Έβλεπα δύο μάτια φλογερά, πού έφραγγαν μεγάλες δαρτάδες. Μού θυμίζαν δὲν ξαίρω ποιες φωτιές—καυτές πυρκαγιές πού δὲν ύπόγονο...

"Η στήσιον τού αυτή, ή σιγή, με στενοχωρούσε πύ πολύ. "Έκανα νά τραβήξω και πάλι—και τότε άπλόσε δειά τὸ χέρι, και με κράτησε. Αυτή ή κόμη τού με ξάφνιασε—στὸν καιρό μου, ὄλ' αυτά, τὰ θεωρούσαμε άπρόετες άκομη—άλλά και συγχρόνως, κ' έφρασε στό βάθος... "Έμεινα καρφωμένη και τὸν κοιτάξα. Και τότε, δίχως νά τὸν περιμένω, μού άπλόσε ένα μικρό χαρτάκι διπλωμένο. Τραβήχτηκα, δίχως νά τὸ πάρω. "Έκαμα ένα : ὄχι, με τὰ μάτια. Και τότε τὰ δικά τὸν πήραν μιά έφαρμασί λύτης—τόσης, τόσης λύτης, πού δὲν μπορῶ νά την έξάσω στη ζωή μου... "Άμα είδτε την έπιμονή μου, και την κατωσί πειραγμένη—έτσι αὐτός θά εἶπε—κίνησή μου, δὲν έπέμεινε : άπλόσε μονο τρεμονιάστιά τὸ διπλωμένο γράμμα στό χέρι τού πύανου. Τὸ χαρτί πήρε φωτιά. Μιά φλόγα έπαίξε γιά μιά στιγμή κ' έτετα εσθρῆσε. Αυτό ποτέ μου δὲ θά τὸ ξεχάσω... Και γάθηκε άπό μπροστά μου, αά σιά...

Δὲν τὸν ξαναείδα τή βραδιά εκείνη. "Η εικόνα τού έμεινε, ὁμως, καρφωμένη στό μυαλό μου. Σε λίγη ὥρα μπήκαν νέες μάσκες. "Ημουν ταμαγμένη, σασιμαμένη. Είχα μιάν ακριβήτη επιθυμία νά τὸν ξαναδώ άπό μακριά.

Τήν ὥρα πού φύγαμε—ζόντεσε σκεδόν νά ξημερώσει—τραβήξα τὸ Νίζο άπ' τὸ χέρι, και φύγαμε, χωρίς νά ποῦμε καληνύχτα σέ κανένα. "Όταν πήγα σπίτι, ὄλ' αυτά ξανατέρασαν άπ' τὸ νοῦ μου, αάν ὄνειρο γλυκό τῆς φαντασίας, με μιά πύλ μεγάλη νουστάγια...

Αυτή ή περιπέτεια τῆς χρονιάς εκείνης—δύο μικρή κ' άσημαντή κ' άν φαίνεται—έμεινε γιά καιρό μέσ' στό μυαλό μου. "Επειτα, σιγά-σιγά, με την εύκολία πού ξεχνοῦν τὰ νιάτα, άγχοσα και γώ νά την ξεχνο.

Μετά πέντε μήνες, ακριβώς, ήμουν άρραβωνιασμένη. Δέ θέλω νά σας χωροῦμαι, με τὸ νά σας διηγηθῶ εκείνη την ιστορία : τὰ περιστατικά εκείνα δὲ σας ένδιαφέρουν. Κ' έμεινα, τώρα, δὲ μ' ένδιαφέρουν. "Ένας νέος, πολύ καλός, πολύ συμπληθικός—αὐτός πού ύστερα έγινε άντρας μου, τὸν ξαίρετε—με ζήτησε άπ' τὸν πατέρα. "Ο πατέρας τὸν άγαπούσε—και γώ άγαπούθα τὸν πατέρα. Εἶπα : ναι, χωρίς νά τὸ πολυκακεθῶ. Δὲν έγω λόγο, άλλως τε, νά παραπονηθῶ. Κ' έτσι, ένα καιῶ πρῶτῶ βρέθηκα άρραβωνιασμένη... Τὸ καλοκαίρι πήγαμε ταξίδι σ' ένα νησί. Δέ θά τὸ ξεχάσω τὸ καλοκαίρι εκείνο. "Ήταν τὸ πύο χαριτωμένο, ίσως, καλοκαίρι τῆς ζωῆς μου : βαρκάδες, ιππασίες, εκδρομές. "Ένωθα τὸν ένατὸ μου περισσότερο έλευθερο άπό πάντα—ίσως, επειδή έπρόκειτο νά σκαβαθθῶ γιά πάντα... Αυτό, μπορεί νά σας φανεί παράξενο, άλλα έτσι είναι. Τέτια ήταν ή ψυχολογία τῆς στιγμῆς...

Είχαμε ὄρισε, τὸ γάμο πολύ σύντομα. Και ὁ γάμος έγινε λίγο πρῖν άπ' τις Αποκοχες. "Επρόκειτο νά φύγομαι γιά την Εδρώπη, άλλ' αναβίασε τὸ ταξίδι, γιά νά περάσουμε τὸ καρναβάλι μαζί με τοὺς δικούς μας.

Τὸ καρναβάλι αὐτὸ ήταν πολύ πύο σοβαρὸ γιά μένα. "Ημουν κυρία, και είχα πολύ διαφορετικώτερες ύποχρεώσεις. "Ο άντρας μου μ' αγαπούσε σφοδρά. "Ένοῦσε, σώνει και καλά, νά διασκεδάσω. Πηγαίναμε παντού.

Μιά βραδιά—πάλι τελευταία Κυριακή τῆς Αποκοχῆς—(γιατί τὰ θησοῦμαι τώρα, Θέ μου, ὄλ' αυτά :) πήγαμε στό σπίτι ενός μακρινού μου συγγενούς. "Επρόκειτο, ὁπως συνήθως, νά χορεύομαι. Πήγαμε ὀ δύο μας—οἱ

άλλο ήταν καλεσμένοι σ' άλλο σπίτι. Χόρεγα με πολύ λίγους καβαλλέρους. Κατά τὰ μεάνοντα, μέσ' στην παραζύλη τού χορού, είχα καθίσει πάλι στό πάγκο, κ' έπαίξα ένα εὐθύνο κομμάτι. Κ' ένῶ στεκόμουν και μιλούσα με μιά φίλη μου, παρουσιάστηκε ὁ ίδιος κ' έκατατικῆ. Στάθηκε μπροστά μου, με τὸν ίδιο τρόπο. Τὸ πρῶτο πού, ὁμως, ήταν άλλαγεμένο—σά νά είχε σπρωθῆί άπό άρροσσία. Και τὰ μάτια τὸν ήταν, τώρα, ακόμα πύο λυπημένα. "Έρωταζαν, τώρα, σά φωτιές πού προκειται νά σβήσουν. Δὲν ήχο δὲ ποτέ μου, στη ζωή μου—και ξαίρετε τὰ χρόνια μου, πιστεύω—μάτια πύο πύο κ' άπελεισμένα...

Μέ κοιτάξε και πάλι πολλή ὥρα, μ' ένα βαθύτατο έρωτηματικό. "Ετρεμα ὄλη. "Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Δὲν ξαίρω, έτσι, πῶς ὥρα πέρασε...

Οἱ άλλοι χόρευαν, κανένας δὲ μᾶς πρόσεχε. Δὲν έβλεπα τή φίλη μου. Θάρρῶ νά είχε φύγει μιά στιγμή.

"Ημουν έτοιμη νά μιλήσω πρώτη, όταν άπλόσε τὸ χέρι ξαφνικά, και μούδωσε και πάλι ένα γράμμα, άλλα με τροπο τῶσο σοβαρὸ, τόσο σοβαρὸ και λυπημένο... Κ' αυτή τή φοιά, τὸ πύο. Και γάθηκε, πρῶτο νά τὸ μᾶλῶσο... Δὲν τὸν ξαναείδα ποτέ πάλι.

Τὸ πρῶτὸ πού φύγαμε, είχα τὸ γράμμα τὸν κρημένο μέσ' στό στήθος. Τὸ είχα βάλει, βιαστικά, σὲ μιά μικρή τσεπίτσα, δεξιά. "Όταν φθάσαμε στό σπίτι, κ' έμεινα μόνη, έτρεξα γρηγορῶ στό φῶς νά τὸ διαβάσω. "Έρωτα παντού, και δὲν τὸ βρήκα : μού είχε πέσει, φανεταί, στό δρόμο...

Αὐτὸ εἶν' ὄλο.

Πρῶτε τὸρα νά σας πύο, αγαπητέ μου, ὅτι αυτή ή περιπέτεια—δύο κοινή και τίποτένια κ' άν τή βροῖακετε—έχει σημαδεμένη τή ζωή μου... Ένα σφοδρό έρωτησε εἶν' άκόμα μέσα μου : Ποιός ήταν αὐτός ὁ άνθρώπος ; Γιατί δὲ φανήκε ποτέ τις άλλες μέρες ; Γιατί δὲ θέλησε νά μού φανερωθῆί ;... Αὐτές ὀ έρωτησεις με τρανέρησαν πολύ, πύον καιρο. "Αν έπιμενετε, με τρανέρησαν άκόμα...

Πολλές φορές είπα με τὸ νοῦ μου, πῶς ή σιά εκείνη δὲν ύπήρξε, πῶς ήταν ή μορφή ενός ὄνειρου...

Δὲν τὸν ξαναείδα ποτέ πάλι. Δὲν έπισθα ποτέ μου τίποτ' άλλο. Δὲν τόληρησα νά ύποθέσω τίποτε. "Επειτ' άπό κάμποσον καιρο, έμεινα χήρα. "Ο πατέρας πέθανε και κείνος, στην Εδρώπη. Σε λίγο, έχασα και τή μητέρα. "Εσείς, άκόμα, τοι, τίποτε παιδί. "Έμεινα μόνη. "Απ' την οικογένεια μου, δὲν έμεινε παρά ὁ άδελφός μου.

Κ' άπό τότε, πού λέτε, φίλητέ μου, ήμτε πύο ξαναγιάτρησα ποτέ μου...

Σταμάτησε νά λέει. "Η κάμαρα, τὸρα, είχε μυσσοκοτεινιάσει.

Σηροσα τὰ μάτια και την κοιτάξα. Εἶπε άκόμα, με φωνη πύο σρανή :

— Πέρασαν πύοσα χρόνια άπό τότε ! Σαρανταπέντε χρόνια, ά-χρηβός...

"Έκαμα μιά κίνηση μικρή άδημονιάς. "Εκείνη δὲ με κοιτάξε δύο-λόυ. Εἶχε τὰ μάτια στολυμένα στό παρόθυρο.

"Επειτα τὰ γύρισε με μιά, με κοιτάξε κατάματα και πάλι, και με φωνη βαθειά, φαναική, φωνη πού δὲν την ήσπια ὡς τώρα, φωνη γρηῶς τρολλήξ, βεσηομαρμένη, πού μούδωσ' ένα ὄγος στην καρδιά, αν και με κάτο βάσταξα τότε, θαρρῶ, τὰ γέλια (τῶρα πού τὰ θυμάμαι ὄλ' αυτά, και πού εκείνη είναι πεθαμένη, νιώθω μιά βαθύτάτη μεταπέτεια), με μάτια πού δὲ μ' έβλεπαν διόλου, πρόσθεσε άκόμα πύο σιγά :

— Και νά τὸ δῆτε : μιά μέρα ὄλο γυροίσει...

ΝΑΠΟΛΕΟΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Στὸ τελευταίον, τεύχος τού δεκαπενθήμερου δελτίου, τῆς "Επιστημονικής "Εταιρίας τού Μομπελιέ άναφέρεται ὅτι σὰν 1790 δύο άδελφοί έγινε νά διαχωθῶν μιά μέρα άπό ένα σκάλλο. "Ο ένας άπό τοὺς δύο άδελφούς, τῆν έτοιμμένη έργου γιά την "Ολλανδία, ὅπου έπρόκειτο νά έγκατασταθῆ. "Όταν έπίστρεψε στην πατρίδα του, μετά δεκα χρόνια, έληχοφορήθη ὅτι ὁ άδελφός του, έξ άρρομῆς τού δαγκματός τού σκάλλου είχε πεθάνει λίγες μέρες μετα την αναχώρησί του προσηβήθησι άπό λύσσα. "Η εἰδησις αυτή τὸν έπηρεάσε τόσο πύο, ὡστε, μολονότι είχαν περάσει πύοσα χρόνια προσεβλήθη κ' αὐτός άπό λύσσα και πέθανε ὡστε άπό λίγες μέρες !...

Οἱ άλλοι χόρευαν, κανένας δὲν μᾶς πρόσεχε...

